

Ladik Katalin közreadja

Találkozás a Merlinben

Részlet a készülő regényből

– Ne nézz rám, átok!

– Kinek beszélsz? – kérdeztem a fekete csipkeruhás nőtől, aki még mindig a pinpongasztal felett lebegett.

A vöröshajú költőnő is ott állt még a lebegő nő mellett, aki furcsamód nem zuhant le, amint véget ért a copfos fiú dorombhangja. A költőnő vörös hajkoronája nem állt már égne a vibráló hang hatására, hanem visszahullt a helyére.

– Ne haragudj, hogy megzavartalak, de nem maradhatok a műsor végéig ... azért jöttem ide hozzád, az öltözőbe, hogy... köszöntselek... és... átadjam neked legújabb verseskötetemet...

A mondat végét már nagyon elbizonytalanodva mondta. Keze láthatóan remegett, a könyv címét alig tudtam kivenni: A FÜL.

A fekete csipkeruha – mintha szellő lebbentette volna fel az alját – hullámokba fodrozódott és lassan csúszni kezdett felfelé a bokán a térdig, majd a comb közepéig. Amikor a csipke szegélye elérte az asztalt, a láthatatlan energia-hullámokon lebegő nő fokozatosan ereszkedni kezdett lefelé, míg végül szép puhán az asztalra nem ért. Akkor már jobban szemügyre vehettem az arcát: szabályos profil, lány vonalú ajkak és kissé merész, de finom ívelésű orr. A szemek félig nyitva, sötétbarna, vállig érő haj. Harminc és negyven év között lehet az életkora.

A nő csodálkozva fordult felénk.

– Úgy látszik, elaludtam meditálás közben. Fárasztó volt az út Újvidéktől és nem aludtam az előző éjszaka – mondta és puha mozdulatokkal felkelt rögtönzött fekhelyéről. Barátságosan megcsókolták egymást a költőnővel. Ekkor nyilvánvalóvá vált számomra, hogy ő az újvidéki színésznő-költőnő, akit kerestem. A fényképek alapján nem ismertem volna fel. Az életben sokkal kisebb termetű és törékenyebb, lágyabbjelenség, mint a fotókon. Zöld szeme van. A hangja kellemes és enyhe, jellegzetes vajdasági íze van a beszédének.

Bemutatkoztam neki. Mondtam, hogy elhoztam számára azt a lapszámot, amelyben verseit közöltük, valamint néhány hozzá intézett és vele kapcsolatos olvasói levelet, amely a szerkesztőség címére érkezett. Az üvegezőnő egyik levelét is elhoztam neki. Katalin láthatóan megörült nekem és ez jólesett.

– Ūristen, lekésem a műsorról! Ne haragudjatok, fel kell mennem a színpadra, köszönöm, hogy eljöttetek, majd még felhívlak benneteket, de most rohanok – mondta és valóban elrohant. A vöröshajú költőnő a kijárat felé indult, én pedig fel az emeletre, ahol a műsor folyt.

A műsorvezető fiatalember rögtön felismerte az újvidéki költőnőt és bekonferálta. Ő alig tudta magát átfúrni az ácsorgó tömegen. A kis pódiumra lépett a mikrofonhoz és

amikor bemondta az előadásra kerülő mű címét, döbbenet állapítottam meg, milyen rossz a hangosítás. Igyekeztem vissza az asztalomhoz, ahol az asztaltársaság továbbra sem figyelt a műsorra. Beszédfoszlányaik erősen zavartak, alig tudtam kivenni a költőnő szavait: PANYIGAI PANYIGAI PANYIGAI Ü PANYIGAI Ü PANYIGAI PANYIGAI PANYIGAI Ü PANYIGAI Ü KUDORA PANYIGAI PANYIGAI KUDORA Ü PANYIGAI KUDORA KUDORA PANYIGAI Ü KOTTA KUDORA PANYIGAI KUDORA KOTTA Ü KOTTA PANYIGAI KUDORA PANYIGAI KOTTA Ü HÁZ PANYIGAI KUDORA Ü KUDORA KOTTA HÁZ KUDORA HÁZ PANYIGAI Ü PANYIGAI HÁZ KOTTA... a noteszomba jegyezni kezdtem a látottakat és hallottakat, de hamar rájöttem, nem tudom hitelesen lejegyezni a hallottakat, mert az énekbeszédet, a hangkölteményt sem szavakkal, sem kottával nem lehet teljesen hitelesen „lejegyezni”, márpedig ez hangköltészet a javából! Amikor elkezdte, elcsendesült a terem, mindenki őt figyelte. Megragadta a mikrofont, és mintha bűvölte volna, hol suttogott bele, hol pedig tenyere közé fogta és mintha csókolgatná, cuppogott, hörgött, nyüszített, hurrogott, cincogott, zümmögött, lehegett, hehegett, berregett, purrogott, huhogott, murrogott, vakkantott, kurrogott, iiiiiiiiii-zet, úúúúúúúúúúúúúúúú-zott, kacagott kacéran, kacagott kislány hangon, sóhajtozott, abajgatott, jajgatott, siratóasszonyként zokogva énekelt, időnként széttárva karjait és repülőmozdulatokat tett, majd újra csücsörített, szörcsögött és hörgött, telefröcskölte a termet sístergő, vibráló hangokkal, melyek mintha nem az ő torkából szakadtak volna ki. Az arca nem az ő arca volt. A színről egy határozott, kemény tekintetű, démoni arc nézett ránk, amely pillanatok alatt darabokra esett szét és pillanatok alatt egy másik arccá állt össze. Persze, mindegyik ál/arc az övé volt.

Amikor befejezte a produkciót, hozzám jött. Az asztalnál helyet csináltak neki és leült. Nem tudtam, mit mondjak neki, de Ő könnyedén feloldotta zavaromat: egy megsárgult papírtekercset vett elő bőrhátizsákjából.

– Szentjóbý ezt a levelet 1968 márciusában írta nekem. A többi levele a hátizsákban van. Nem szeretném, ha teljesen tönkremennének... tudod, mostanában nincsenek biztonságban a dolgaim. Nem tudom, meddig maradok Jugoszláviában. Arra kérlek, tedd el egy biztonságos helyre ezeket a leveleket, meg a többit is, amit magammal hoztam – majd ha megszűnik a háborús helyzet, értük jövök. Addig is köszönöm.

Az utolsó mondatot rekedt hangon mondta. Hirtelen a pohár után nyúlt és felhajtotta a konyakomat. Ölembe tette a hátizsákját, amely dugig volt tömve levelekkel, újságkivágásokkal és kéziratokkal... Zavarba jöttem ekkora

bizalom láttán. Kitalálta zavarom okát, mert rögtön így folytatta:

– Van egy barátnőm, aki hol New Yorkban, Budapesten, hol Újvidéken a Hajós utcában tűnik fel előttem teljesen váratlanul, vagy akit éppen az Adriai-tenger Hvar-szigetének egy selymes, délnyugatnak kitárulkozó, hullámokban lustálkodó szikláján pillantok meg jelenésszerűen, szőke-sége teljes pompájában.

Ezért nem meglepő jelenség számomra New York ólom, üveg és betonkardvirág kolosszusai tövében ez a szőke lámpaernyő. Már nem lány, de még nem is asszony. Volt holddudvara? Volt. Zöld selyemrojtból. Szája akár a frissen kiolvadt, mélyhűtött seb. Zöld volt a körme is, amellyel ringó csípőjét simogatta. Mellette egy kétajtós hűtőszekrény ásított, torkig rakva műanyagból készült déligyümölcsösökkel, sárgarépával, eperrel, sonkával, süteménnyel. Volt egy mikrohullámú sütő is (akkor még nem tudtam, mi az), és egy gőzvasaló, amihez hasonlót láttam ugyan, de még nem használtam, valamint néhány különböző méretű és színű pénisz, és egy valódinak tűnő napraforgóolajjal teli üveg. Mindez egy barnás-vörös szőnyegre volt kiterítve, a szőnyeg közepén pedig egy világoskék konyhaasztal állt.

Itt találkoztam először későbbi barátnőmmel. Úgy nézett rám, mintha ismerősök volnánk, mintha egész éjszaka cirógattuk volna egymást, mintha ismernénk egymás hónaljilátát. Megborzongtam. Elfordítottam fejem a kirakat tv-képernyőjén ritmikusan vonagló szőkeségtől, és elindultam a Broadway irányába.

Amíg ezt elbeszélte nekem, az asztaltársaság jócskán megfogyatkozott. A pohár után nyúltam, de üres volt. Az asztalnál ülő szerb férfi megértően töltött poharamba a vörösborából. Megittam.

– Kinek mondtad lent az öltözőben, ne nézz rám, átok?
– kérdeztem a költőnt.

– Ilyet én nem mondtam – válaszolta komolyan. Nem firtattam tovább a dolgot. Ismét hozzám hajolt és így folytatta:

– Minden Újvidéken kezdődött, amikor kiömlött az a bizonyos napraforgóolaj. Ott álltunk reggel óta sorban olajért. Mögöttünk a sor már majdnem harminc méternyire kígyózott, amikor végre megérkezett az olaj. Én egy kirakatnak dőlve pihentettem a lábamat és gerincemet, amikor egy halszállkás kabátos idős ember állt mellém. A mögöttem állók méltatlankodni kezdtek, mire az öregúr egészen közel hajolt hozzám, és ezt súvította a fülembe, fagyos lehellellettel: KOH-I-NOR. Nem láttam az arcát. Értetlenül fordultam felé. Megismételte elnyújtva, hosszú, jeges légörvényt teremtve kettőnk köré. A körülöttünk tülekedő emberek megborzongtak, és kissé távolabbra húzódtak. Én mintha a járdára fagytam volna, mozdulni sem bírtam. Fejemet igyekeztem elfordítani az idegentől, mindenáron a kirakat kékesen megvilágított konyhaasztalán levő olajosüvegre próbáltam összpontosítani, de a sarokban levő vibráló tv-képernyő erősen zavarta igyekezetemet. Bepárásodott a szemüvegem. Az öregúr füstálarcúval hajolt felém, és gyengéden

maga felé fordította arcomat. Állkapcsai recsegve megindultak: LE KELLOH LE KELLOH VESSEM OLAJJAL LE ÖNTÖTTIN GEMET BAGL YOK HUHO ÉL ETEM KERESZTJÉN LYOK HUHOGNAK BŰNBŐL E BUBÓL TESZIK E KINEK LÁBÁT FOGOD MEGMOSNI TE ASZONY MINT AMA ALÁZATOS BIBLIAI ASZSZONY ÉJSZAKA LEGMÉLYEBB ALVÁSÁBÓL.

Kilépett a sorból, bement a kirakatba és megcsókolta az olajosüveget. Akkor robbant fel a tévékészülék képernyőjén a zöld selyemrojtparókában ringó énekesnő, a Madonna.

A halszállkás, véres kabátcsomóból, a csordogáló napraforgóolajon egy cédula úszott felém: A TEREMTÉS EREDETI ÁLLAPOTÁBAN, AZ ÉDENKERTBEN, A NÖVÉNYEK ŐRIZTÉK A VILÁG SPIRITUALITÁSÁNAK LEGGYENGÉDEBB ÉS LEGILLANÓBB OLAJAIT. MINDEN NÖVÉNY TULAJDONKÉPPEN GÉNIUSZ, VAGYIS ANGYAL...

Amikor a költő beferezte a történetet, hirtelen csend lett. Ekkor vettem észre, hogy közben vége lett a műsornak. Egy fényesre borotvált zenész csomagolta éppen össze szaxofonját. A költő hirtelen felállt és egy gyors „mindent köszönök” után elsietett.

Otthon vettem észre, hogy elfelejtettem átadni neki az üvegezőnő levelét. A költő hátizsákjából elővettem azt a megsárgult papírtekercset, a hatvanas és hetvenes évek csúcstechnikájának számító színes xerox fotómásolatok ötölttek elsőnek szemembe. Szemcsések, elmosódottak voltak ezek a helyenként nagy méretű másolatok, amelyek egy piros autót, sárgásfehér virágcsokrot, egy autórádiót és egy kenyérpírtót ábrázoltak. A szöveget írógéppel írta a tekercsre olyképpen, hogy kikerülte a színes ábrákat, és föléjük, melléjük, alájuk írt, de néha az ábrák sötét színeibe mosódott el a szó.

